

[Arne Bjerregaard]

vejelser, som man altid har haft en vis skræk for.

Med hensyn til udtalelsen om »den ærlige krone«, som skulle være fremsat af seminarierektor, var det vist, Byskov, som vi i skolen selvfølgelig har haft megen fornøjelse af, alle de bøger, han har skrevet om dansk osv., så takker jeg for oplysningen om, at det er Byskov, der skulle have lanceret udtrykket. Men jeg tror stadig væk, at hr. Madsen-Mygdal brugte udtrykket i sin regeringstid indtil 1929 for at få gennemført den revaluering, som Madsen-Mygdal ønskede. Jeg har ikke læst alle forhandlingerne igennem fra den tid, men jeg går i al fald ud fra, at det var Madsen-Mygdal, der førte ordet på dette område, og ikke undervisningsministeren, som jeg går ud fra Byskov var, eller som jeg næsten ved var undervisningsminister i den tid. Hvad andet skulle Byskov jo næsten have været?

Så sagde økonomiministeren, at han havde den samme holdning som i maj. Det er jeg glad for at høre. Nu kan der ligge så meget i en holdning, men jeg går ud fra, at ministeren har nøjagtig de samme tanker som i maj. Det, jeg spurgte om, var realiseringen af tanker. Jeg fik et lidt udflydende svar på, om ministeren ville realisere de tanker, han havde fremført i maj.

Ministeren siger, at man har en samlet økonomisk målsætning. Ja vel, det har vi jo set, man har en målsætning. Alle har vi vel en politisk målsætning. Det, jeg reelt har efterlyst, er, hvilke veje man vil gå for at nå denne målsætning. Er det udelukkende igennem trepartsforhandlingerne, man ønsker at nå denne omkostningsdæmpning? Det eneste, vi har set, er trods alt stadig væk skatte-stigninger, som ikke har en pind – jo, det har en pind at gøre med omkostningsdæmpning, men det har den modsatte virkning, det dæmper i al fald ikke omkostningerne. Det er derfor, vi som medlemmer af dette ting, som ønsker at være med til det samarbejde, som ministeren efterlyser, efterlyser kontante udspil, og vi har ingen fået. Hvad vi sådan set ved, det er kun, hvad vi kan lugte os til igennem pressen. Det eneste, vi ved, det er en økonomisk målsætning, men ikke vejene. Jeg beklager, at ministeren ikke ved denne lejlighed kunne give kontante oplysninger om, hvilke veje det er man vil gå for at nå denne målsætning, man har stillet op.

Ib Christensen (DR):

Jeg vil gerne bekræfte, at økonomiministeren havde ret i sin oplysning om, at det var Jens Byskov, der lancerede udtrykket »den ærlige krone«. Og til yderligere supplement af hr. Arne Bjerregaards historiske viden kan jeg sige, at det var såmænd Stauning, der gennemførte »den ærlige krone« med fuldstændig destruerende virkninger for dansk økonomi og beskæftigelse i 1920'erne. Det mest imponerende er måske, at det skete, over et halvt århundrede før man opfandt EFs valutaslange, der har haft næsten tilsvarende destruerende virkninger for dansk beskæftigelse og økonomi i disse år.

Til hr. Poul Nielson, der synes, at retsforbundet i denne debat ikke havde vist nogen særlig positiv holdning til tilbageholdenhed i indkomstudviklingen, vil jeg sige, at det forsøgte jeg nu ellers at give udtryk for i min ordførertale. Det, vi har lagt vægt på ved at drage netop renteproblematikken ind i debatten, er også at bidrage til en mere nuanceret vurdering af, hvad der er årsag til Danmarks økonomiske besværligheder, end det, man gang på gang hører gennem den borgerlige presse og borgerlige politikere, nemlig at det er lønhøjden, der er det store dyr i åbenbaringen, og det, der er årsag til al landsens ulykker. Denne hensigt burde da i og for sig ikke frastøde en socialdemokrat, selv i disse SV-tider.

Økonomiministeren holdt en tale her, som var båret af megen ydre tyngde, men desværre var den ydre tyngde ikke helt i proportion med den indre troværdighed, fordi økonomiministeren jo siger, at vi skal begrænse forbruget, og at vi ikke skal have et større forbrug, end produktionen kan bære. Så langt, så godt. Det er i og for sig en banalitet, det er en kendsgerning, at så får vi jo inflationen. Det, der giver anledning til at sætte spørgsmålstegn ved troværdigheden hos regeringen, er, at netop de indkomster, bag hvilke der ikke ligger skygge af produktion, nemlig jordværdistigningerne, hvad gør man dér? Der letter man beskatningen. Alle andre steder forhøjer man. Momsen bliver skruet op, personfradraget bliver forringet, og der ved bliver indkomstbeskatningen forhøjet. Men lige netop på dette punkt, ene af alle, bliver beskatningen sænket. Derfor taber regeringen altså i troværdighed, når den netop